

roeping

ROEPING

CULTUREEL MAANDBLAD ONDER REDACTIE VAN
PAUL HAIMON - HARRIET LAUREY - M. MOLENAAR M.S.C.
PROF. DR J. PETERS C.ss.R. - MICHEL VAN DER PLAS
GABRIEL SMIT - LAMBERT TEGENBOSCH

UITGAVE: H. GIANOTTEN, TILBURG

30e Jaargang — Nummer 11 — November 1954

INHOUD

<i>Henri Bruning:</i>	Water	513
	Strofen	514
<i>Jan Starink:</i>	Bijbelse Geschiedenis	516
<i>Jan van Sleuwen:</i>	Chinese verzen	521
<i>Michaël Hensen O.P.:</i>	Geloof en denken in de hedendaagse tijd	531
<i>Jan Boelens:</i>	De sterren zeggen de maan speelt mooi weer vanavond	538
<i>Dr L. van Egeraat:</i>	Rechts Italië	539
<i>Drs R. Gaspar:</i>	Guido Gezelle en Engeland	544

KRONIEK

<i>Lambert Tegenbosch:</i>	Kroniek van de poëzie	560
<i>Harry G. M. Prick:</i>	Nieuw werk van Til Brugman	567
<i>Lambert Tegenbosch:</i>	Antonia White	570

NIEUWE BOEKEN

Frans Babylon, *Brabantia Nova*, 573; Sheila Kaye-Smith, *Theresia Martin*, 575; Pius X, biografie in beeld, 575; Prof. dr P. Minderaa e.a., *Boeket voor Betje en Aagje*, 576.

WATER

*water wil altijd verzinken,
't wil van zichzelf ontdaan*

*doch altijd moet het klinkend
en maar licht zijn bedding gaan*

*en ten avond, welk leeg blinken
als zijn bittere zin verstaan. —*

*water wil altijd verzinken
diep in zijn spiegeling vergaan*

*het zinkt in een donker, en dan klimt het
ten hemel omhoog, maar daar vindt het
opnieuw 't met zichzelf bestaan.*

*water wil altijd verzinken
't wil van zijn gedaante ontdaan*

zijn bittere zin: bestaan.

doch overal, altijd bindt het

STROFEN

Meester, wat moet ik doen?

Marcus X, 17.

1

*Al wat ik van U zeg, zeg 'k van mijzelve
en blijft gevangen in mijn menslijk woord.
Tot U, waarlijk tot U kan ik niet delven,
Gij zijt Degeen, die slechts Zichzelf behoort.*

2

*Zou God nog schoner zijn dan lente's licht beginnen?
O, zie hetgeen Zijn hand ten leven riep. —
Ik ben geen andre vreugd, — ik kan niet God beminnen,
te schoon, te schoon is reeds, wat Hij als spiegel schiep.*

3

*Ik kan niet méer beminnen, Aarde. — God, verloren
voor U hebt Gij met al uw aardse pracht mijn hart.
Ik kan geen groter liefde toebehoren; nooit te voren
hebt Gij dit menslijk hart zo diep, zo zoet verward.*

4

*Ik dwaal ontwapend door Uw onuitputbre pracht.
Uw Aarde te aanschouwen word ik nimmer moe.
Aan haar doorgrond ik U als de volkomen Andere,
U, Glorievolle, die het Al hebt voortgebracht.
Om U te minnen, God, moest ik in God veranderen,
'k heb U niet lief, — mijne vermogens reiken
zelfs tot geen aards beminnen of begrijpen
van het gelijke en het noembre toe.*

5

*O hoger droefheid, hoger vrede,
o eindlijke enkelvoudigheid,
onaardse aardsheid, kuise hemel,
o, in u onvergankelijk zijn.*

6

*Zo overweldigd zijn in ziel en zinnen.
Reeds hier zo onuitblusselijk beminnen.
Zo onvolkomen, en zo godlijk zijn.
O Meester, laat mij; laat me deze pijn.*